

Naslovna › Aktualno › Karadžićevo - selo koje nestaje

[Aktualno](#) [Destinacija](#)

Karadžićevo – selo koje nestaje

Objavio **Ivan Matić** 23. studenoga 2025.

👁️ 6 🗨️ 0

Foto: Ivan Matić

Izvan svih cesta i prometnih pravaca, te samim tim po malo po strani, smješteno je malo selo Karadžićevo koje je danas jedno od najmanjih sela Vukovarsko – srijemske županije. Riječ je o selu, koje je nastanjeno većinom srpskim stanovništvom, gdje se ratne rane i danas vide.

Već sam prilaz Karadžićevu govori kao da je vrijeme u tom selu stalo prije nekih 30-ak godina. Prilazna cesta selu, kada se dolazi iz Jarmine, je prepuna zakrpa ali cesta nikada nije prevučena niti će vjerojatno skoro i biti. Karadžićevo se prostire uz glavnu cestu i uz nekoliko sporednih malih cesta sa po par kuća. Sa obje strane ceste se mogu vidjeti ne samo napuštene obiteljske kuće nego i ratne ruševine koje nikada nisu obnovljene. Malo koja kuća u selu se može pohvaliti s novom fasadom što dodatno selu daje neki sumoran dojam. I uz samu cestu je dosta visoke trave što samo pokazuje da se baš i ne uređuje okoliš kako je to u nekim drugim selima. Ali, i razlog tome je prilično jednostavan. Naime, nema ljudi.

Ono što vrlo brzo upada u oči je činjenica da na ulici gotovo da i nema ljudi. Susreli smo tek par ljudi koji su nešto malo htjeli pričati ili nisu uopće htjeli. Sve što se moglo vidjeti je pokazatelj da selo polako ali sigurno odumire što potvrđuju i sami mještani svjesni situacije u kojoj se nalaze.

„Mislim kako ovdje uskoro više uopće neće biti nikoga. U tom smjeru se sve kreće. Međutim, to niti ne čudi jer nema djece, u selu nema posla niti bilo kakvih drugih sadržaja koji bi zadržali mlade. Žao mi je kada sve to vidim jer mi stariji se sjećamo kako je selo bilo živo prije rata, koliko je ovdje bilo života i mladih. Ali iz godine u godinu od rata situacija je sve teža i gora tako da smo danas tu gdje jesmo“, kaže nam u prolazu Milan koji kaže kako nema vremena za više razgovora ali i da ne vidi razloga za to.

Kako god od mještana doznajemo kako u Karadžičevu područna škola od rata ne radi tako da sva djeca u osnovnu školu idu u Markušicu, a srednju ili u Vinkovce ili negdje drugdje. Nema niti trgovine niti kafića. Mještani čekaju trubu kombi vozila, a ako propuste ili čekaju drugi dan ili pak odlaze u kupovinu u Gaboš ili Jarminu koji su najbliži. Ni seoski nogometni klub već godinama se ne natječe jer nema tko igrati. Do prije nekoliko godina su imali samo veterane ali sad više nema niti njih jer nema tko igrati. U selu nemaju niti KUD. Drugim riječima osim malene crkve Svetih apostola Petra i Pavla u selu nema ničega.

Šetajući kroz selo nailazimo na obnovljenu zgradu područne škole koja se godinama koristi kao društveni dom za razne prigode. Vidjeli smo i jedno dječje igralište s igralima kao i košarkaško igralište koje se nalazi uz školu. Tu je odmah i nogometno igralište koje se ne koristi.

„U selu nema gotovo ničega ali živi se. Nije puno bolja situacija niti u drugim selima samo smo mi mali pa sve izgleda još teže. Mladi su otišli ili ih je jako malo tako da u selu pretežito žive stariji ljudi. Oni koji su radno sposobni bave se poljoprivredom ili pak rade u okolnim selima ili Vinkovcima“, kaže Nenad Katić.

Sjeća se i vremena od prije rata kada je selo, kako kaže, bilo puno života i djece. Prije rata u prvi razred je pohađalo 12 prvšaća, a danas škola ne radi jer nema djece. Katić kaže i kako je cesta prema Jarmini dobra, iako nije obnovljena, dok cesta prema Gabošu i dalje Markušici ima i dio makadama koji nikako da se asfaltira.

„Radimo i živimo ovdje. Svi se nadamo da će biti bolje. Nada ipak umire posljednja“, kaže kroz smijeh Katić.

Dalje šetajući kroz selo nailazimo i na druge ratne ruševine kao i dvorišta obiteljskih kuća koja su obrasla visokom travom. Mještani nam kažu kako su to kuće u vlasništvu obitelji koje već godinama žive negdje u Srbiji ili u državama zapadne Europe. Nekima država nije htjela obnoviti kuće jer u vrijeme rata nisu živjeli u njima ali su plaćali sve račune.

Pokušali smo doći i do predsjednice Mjesnog odbora Karadžićevo Bose Petrović ali je nismo uspjeli pronaći kući. Kasnije smo se čuli telefonom te nam ona pojašnjava kako je Karadžićevo dio Općine Markušica. Prema njenim riječima Karadžićevo danas ima nekih 70-80 stanovnika dok ih je prije rata u selu živjelo oko 200.

„Nekada je Karadžičevo bilo bogatije od susjedne Jarminje. Sad je to uništeno selo ali opet selo koje mi volimo i nikad se ne bi mijenjali za bilo koje drugo selo. Općina pomaže koliko može i koliko je u mogućnosti. Međutim, nema posla tako da su mladi otišli i ostali su mještani srednjih godina i oni stariji“, kaže nam u dahu Petrović.

I ona ponavlja što je nekada sve bilo u selu, a čega danas nema ali kaže i kako to i nije prevelik problem jer je sve blizu. Jarmina je na svega par kilometara, kao i Gaboš, Vinkovci na 15-ak kilometara, Vukovar na nekih 30, a niti Osijek nije predaleko. Potvrđuje kako je Karadžičevo većinski nastanjeno srpskim stanovništvom ali i da u selu živi i nekoliko obitelji Hrvata. Tvrdi da se svi lijepo slažu i pomažu te njeguju dobrosusjedske odnose.

„Mi nismo ratni profiteri jer da jesmo imali bi kuće i stanove u Beogradu ili Zagrebu. Mi smo obični ljudi koji samo žele da bude zdravlja i mira, a novca koliko već bude. Koliko god je Karadžičevo prazno i sumorno ja nigdje ne želim ići iz mog sela. Karadžičevo je za mene najljepše selo na svijetu, a za mene i najbolje sa svim svojim problemima i prednostima. Nikad ga ne bih napustila. Misle to i drugi, a koliko i oni koji su odselili vole svoje selo vidi se 12. srpnja kada imamo kirbaj i kada je selo prepuno automobila i gostiju“, zaključila je Petrović.

Autor: Nikolina Bradarić

**TEKST JE OBJAVLJEN UZ FINACIJSKU POTPORU AGENCIJE ZA ELEKTRONIČKE MEDIJE
IZ PROGRAMA ZA POTICANJE NOVINARSKO IZVRSNOSTI**